

Sygn. akt V CSK 675/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku A. G.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 lipca 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku A. G. z udziałem T. Spółki Akcyjnej w K. o ustanowienie służebności przesyłu Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 13 stycznia 2015 r. oddalającego wniosek.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a mianowicie: czy w świetle art. 392 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. dla rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu miarodajna jest data wybudowania linii energetycznej czy też data rozpoczęcia korzystania z niej tj. eksploatacji i przesyłu energii elektrycznej, czy w świetle powołanych wyżej przepisów dla skutecznego zgłoszenia zarzutu zasiedzenia to posiadacz nieruchomości w zakresie służebności musi wykonać trwałe i widoczne urządzenie, czy na potrzeby zasiedzenia służebności przejście posiadania należy udowodnić dla konkretnych urządzeń przesyłowych lub też w tym zakresie wystarczające są ogólne dowody następstw prawnych pomiędzy Skarbem Państwa a przedsiębiorstwem energetycznym powstałym po transformacji ustrojowej w 1989 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego też uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka (zob. postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r.

sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim jasno określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury. Zagadnienie musi pozostawać w związku z danym sporem, a nie mieć jedynie znaczenie abstrakcyjne (zob. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04 nie publ.).

Bez związku z sprawą pozostaje pierwsze z przedstawionych zagadnień prawnych z uwagi na treść poczynionych w niej ustaleń faktycznych zawartych w motywach zaskarżonego postanowienia, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z których wynika, że przebiegające przez nieruchomości wnioskodawcy linie energetyczne są nieprzerwanie użytkowane od chwili ich wybudowania.

Pozostałe sformułowane przez wnioskodawczynię zagadnienia zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie (zob. postanowienie SN z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14 i dalsze powołane w nim orzeczenia SN), a skarżąca nie odnosi się do wyrażonych w nich poglądów prawnych, w szczególności nie przedstawia ocen i argumentów prawnych wskazujących na występowanie w tym zakresie wątpliwości czy rozbieżności w orzecznictwie.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy bierze od rozstrzygnięcia z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie w art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu stawek opłat za czynności radców prawnych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.

db